

Gladde praatjes vullen geen gaatjes

TONEEL

Voorstelling: *Glengarry Glen Ross* van David Mamet; **gezelschap:** Toneelgroep Amsterdam/Toneelschuur Producties; **regie/vertaling:** Eric de Vroedt; **gezien:** Toneelschuur, Haarlem; **info:** www.toneelgroep-amsterdam.nl.

Glimmende maatpakken, designerzonnebrillen, dure Italiaanse schoenen, snelle auto's en gladde praatjes. De zakenmannen uit *Glengarry Glen Ross* zouden hun moeder nog verkopen voor een vette bonus.

Theatermaker Eric de Vroedt blijkt over een feilloze neus te beschikken als het om de actualiteit gaat, of hij nu in zijn zelfgeschreven *Mighty Society*-serie een vraagstuk als de missie naar Afghanistan aan de kaak stelt, of het Pulitzerprijs winnende *Glengarry Glen Ross* van David Mamet op het repertoire neemt.

En wij, onnozele burgers, maar denken dat de huidige economische crisis volkomen uit de lucht is komen vallen, terwijl Mamet het in 1983 dus al had over nietsontziende zakenlui die in ruil voor riante bonussen onwetende particulieren waardeeloos onroerend goed verkochten.

Het duurt even voor *Glengarry Glen Ross* op gang komt. Het eerste uur van het twee uur durende stuk wordt vrij-

wel geheel besteed aan de introductie van de verschillende personages. In een té hippe bar, met een té hippe serveerster, en té hippe drankjes en hapjes, houden de werknemers van een makelaarskantoor de schone schijn op tegenover elkaar en de buitenwereld.

De Vroedt doet daar nog een schepje bovenop door de mannen tussen de bedrijven door op musicalachtige wijze in harmonieus zingen en dansen te doen uitbarsten. Maar als de zoete liedjes eenmaal gezongen zijn, valt die façade letterlijk weg en zien we de rauwe ingewanden van een noodlijdend kantoor, waar de laatste, bittere strijd tussen de employés pas echt losbarst.

De Vroedt beschikt door zijn samenwerking met Toneelgroep Amsterdam wederom over een topcast. Leon Voorberg ziet emotioneel alle hoeken van het toneel. Zijn Jacques 'accubak' Levi behoorde ooit tot de verkooptop, maar dat die tijd inmiddels ver achter hem ligt, weigert hij te aanvaarden. Fedja van Huêt

FOTO: SANNE PEPER

heeft onmiskenbaar de lach aan zijn kont hangen als de gluisperige, nietsontziende Richard Roma, terwijl de softe George Aaron (Hugo Koolschijn) bezwijkt onder de druk. De John Willems van

René van Zinnicq Bergmann blijkt er een van stille wateren, en Dave Mos (prima rol van Alwin Pulinckx) is het schoolvoorbeeld van de snelle jongen die het moet hebben van loze praatjes.

Glengarry Glen Ross spreekt niet zozeer het gevoel, als wel het verstand aan. Het stuk wordt tenslotte bevolkt door een stelletje waardeloze klootzakken, waar weinig sympathie voor op te brengen valt. Wat het doet, is een pijnlijk, doch haarscherp beeld schetsen van het failliet van onze maatschappij.

Esther Kleuver

★★★★☆



■ Dave Mos (l., Alwin Pulinckx) probeert zijn softe collega George Aaron (Hugo Koolschijn) er op gewiekste wijze in te luizen.